

- עלי מרפא
- שערי הגלילון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- שנזכה להשתטח...
- איפה הנשמה שלך נמצאת??
- הרגשה
- חשובה: כך תעשה את זה כראוי
- ויכוח בערבות מירון
- התורה הזמנית:
- תכלית יסודי בעל השדה
- איך נכנסים לשדה
- כיסופים לראש השנה של רבינו
- האבידה היקרה
- הסתכלות על ילד יהודי. כיצד?
- חשובה מתוך חיזוק
- הלכות מתונות בשבת
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

מכתב אישי מרבי נתן

וה' יעזר לי בחסדו לסע למקום שאסע להשתטח במקום שאשתטח

יום א' ר"ח אלול תקצ"ט

...ובדעתי לנסע אם ירצה השם ביום מחור אחר חצות יום, ודעתי חזק לגלי לעבב יותר, וה' יעזר לי בחסדו לסע למקום שאסע להשתטח במקום שאשתטח. אשור באמת איני יודע כלל עוד עד היכן הדבר מגיע, אבל זה אני יודע בברור בעזרת השם יתברך שאני צריך לסע לשם בכל עת, ובפרט על ראש השנה הקודש והנורא והאיום מאד מאד, וגם אני צריך לעזר תחזק אתכם בכל מתי בכל מיני דברי אמת שבעולם. שתזנו גם בן להיות שם פי הוא חייכם וכו' וכו'.

...תדע ותאמין לי שיש גורמים מקד הרבה, וגם הם צריכים להיות עצמן בנפשות אלול ה'ל, לקיים באמת בכל עת ואציעה שאול הקד. ואז היה טוב להם לעצמם... פי הוא בחזו הגדול עוסק בתקונם ובהצלחתם, והעקר בבחינה זאת שרוצה להאיר בהם פי מלא כל הארץ כבודו, הקיצו ורצנו שכני עקר...

ותדע שאני על פי כן צריכים להתחזק בשמחה תמיד וזה עקר ההתחזקות. פי חדות ה' היא מקוםם:

דברי אביה וחבריה ורבים החפץ בתקנת נפשם לנצח אמן פי יהי רצון.

נתן מברסלב:

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי הלכות ח"ג	משנה בורה ח"א	דף הומי כתובות	ימי מוהר"ת
שבת	יד	יז	קצו	קח:	סו	כה
א	טו	יח	קצח	קט:	סו	כו
ב	טז	יח	קצט	קס:	סח	כז
ג	יז	יח	ק	קי:	סט	כח
ד	יח	יט	רא	קי:	ע	כט
ה	יט	יט:	רב	קיא:	עא	ל
ו	כ	כ:	רג	קיא:	עב	לא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ה

הרבי שמישיב אבדות

אבדנו כל מני דברים בחיים, מישהו מצא אותם והוא צדיק גדול שבוודאי יחזיר לנו, צריך לגשת אליו

לבעלותו, ולאחר מכן משיבים לידי גם את אבודותיו. חסד שכזה!
האריז"ל כותב שלעניין זה יש הבדל גדול בין שני סוגי צדיקים, יש צדיקים ששומרים את האבידות חסרות הבעלים לעצמם ויש ששייבו אותן לבעליהן לפנים

” השנה במיוחד, דוקא בגלל כל בלבול הדעת סביב הנסיעה הקדושה, דווקא משום כך, נקדיש את כל הכוחות להשתוקק להתפלל לרצות ולהתכונן למפגש עם הרבי משיב האבדות

משורת הדין. על סוג זה נמנים צדיקים גדולים במיוחד שאינם זקוקים לחלקו של אף אחד, די להם בשלהם. על כך, כפי שמלמד האריז"ל אנו מבקשים בברכת 'על הצדיקים' 'שים חלקינו עימם' שאת אבודותינו ימצאו הצדיקים משיבי האבדות.

האבדה שלך, באומן

מתכוננים למסע השנתי לאומן, והימים ימי חיפוש ובקשה. כלתה שנה והרפתקאותיה, ואבדות רבות נפלו מאיתנו תוך כדי, לעיתים גם מתוך חיפוש אבדות ישנות, מה עושים? מתפללים לנס ומחפשים מודעות השבת אבדה.

ואם נמצאה מודעה כזו, ואם האבדה חשובה עד כדי עגמת נפש, המודעה תחזיר למאבד הנואש את תקוותו ותשמח אותו עד אין קץ. ובכן איש יקר, האבדות שלך נמצאו, וזה מונחות ברשותו של צדיק נדיר שחיפש ומצא אותן, צריך רק לגשת אליו ולבקש.

אבל קודם לכן אנחנו צריכים להיות משוכנעים שאכן אבד לנו משהו. לפנינו שבועות ספורים להתכונן. בספריו של רבינו הקדוש מוצא האבדות, ניתן למצוא גם עצות טובות ומועילות להחייאת זיכרונות אבודים, לעזור לבבות נרדמים, זה הזמן להתחיל להרגיש את הטוב ששייך לנו ובוודאי נקבל בחזרה בראש השנה אצל הרבי.

השנה במיוחד, דוקא בגלל כל בלבול הדעת סביב הנסיעה הקדושה, דווקא משום שזכינו השנה זו הפעם השלישית ברציפות, למה שלא זכינו כבר שלושים שנה - מניעות אורגניולות! דווקא משום כך, נקדיש את כל הכוחות להשתוקק להתפלל לרצות ולהתכונן למפגש עם הרבי משיב האבדות. (ע"פ ליקו"ה ח"מ, מתנה ה')

לא נעים לאבד משהו, וככל שהדבר יקר יותר לבעליו, אבדנו מסב עגמת נפש מרובה יותר. אבל האבדה עצמה מתחילה עוד קודם לכן, בתוך האדם המאבד בעצמו. בכל אובדן מעורבת מידה מסוימת של היסח הדעת, והאיבוד משקף פגם פנימי בדעת.

החפץ והבעלים

פרשתנו מצווה אותנו בהשבת אבידה, המצווה חשובה עד מאוד וגורמת לעשיית שלום בין אדם לחברו, אך גם למצווה זו יש תחום, קו הגבול לחיוב השבת אבידה הוא הייאוש. וכאן מלמד רבי נתן לימוד נפלא:

לכל חפץ יש שתי חלקים. הראשון הוא גופו הגשמי של החפץ, ממשותו. והשני הוא הקניין והקשר והשייכות שיש לחפץ אל בעליו. קשר זה מתקיים במוחו ובדעתו של הבעלים, וזהו גופו של הקניין.

כשאנו אומרים על חפץ שהוא מצוי 'ברשות' פלוני, אין כוונתנו שהחפץ מונח דווקא בביתו ובדירתו. יתכן שהחפץ מונח ברשות אחרת, הרשות האמתית ממוקמת בדעתו וברצון הבעלים. מכאן, כותב רבי נתן, גם שורש המילה 'חפץ' - מלשון רצון. הצד הזה של החפץ מקביל לבחינת 'שמע'.

ההבנה הזו עומדת בבסיסה של מצוות השבת אבדה. מכיוון שהחפץ קשור בבעליו לא רק באמצעות הימצאותו הממשית בידי, אלא בעיקר בקניין. כל עוד לא ניתק הבעלים את דעתו ורצונו מהחפץ, הרי שהחפץ עודנו ברשותו וחלה לגביו חובת השבת אבידה. ייאוש יהפוך את החפץ לאבוד ולהפקר.

אבדות הנפש

משיבי האבדות המהדרין ביותר הם צדיקים גדולים ומיוחדים, שהתמסרו לעבודת החיפוש במלא כוחותיהם ומרצם, והקדישו את ימיהם ולילותיהם לבקשת אבודותיהם. הם שוטטו וחיפשו, ומשמצאו את כל מה ששייך להם, לא נטשו את השטח והמשיכו לדלות ממעמקים אבדות של אחרים; חפצי נפש, חלקי רוח, רסיסי נשמות שנשרו ונפלו מאלו שאין בהם דעת לחפש, ואינם יודעים כלל שאיבדו משהו, והצדיקים מחפשים עבורם ומוצאים...

מה דינן של אלו המציאות חסרות הבעלים? על פי דין הן שייכות למוצאן, הבעלים התייאש והמוצא יעשה בהן כטוב בעיניו. הצדיקים, לפי סעיף זה, עשירים גדולים. אבל הצדיקים הללו מעדיפים להחזיר אבדה לבעליה. ואם הבעלים התייאש, הם לא נואשו ממנו ולפנים משורת הדין הם טורחים ומחזירים את הבעלים

הרגשה בדיבורי הצדיק...

אשרינו שאנו לומדים בליקוטי מוהר"ן. ברוך השם שאנחנו לומדים, כי ישנם רבים שבכלל לא מעוניינים ללמוד ולעייץ בספר של רבינו. ברוך השם שאנחנו כן לומדים ועוסקים בו! אבל: חשוב מאוד שתהיה לנו הרגשה! שתהיה לנו הרגשה בדיבור של רבינו! הרגשה בדיבור של רבינו!...

רבינו אומר בתורה כ"ח: אם היהודי לא היה לומד תורה שבעל פה, לא ניתן היה להבחין בינו לבין אומות העולם. רק בגלל שיש בו תורה, ניתן להבחין בו שהוא יהודי!

וזה רק מחמת שיש לו חלק בתורה שבעל פה, כי בתורה שבעל פה אין לעכ"ם חלק. אחד מיתרונותיו העיקריים של יהודי על פני העכו"ם, הוא החלק שלו בתורה שבעל פה, אותו לא ניתן לכתוב. מאחר ולכל אחד מיישראל יש חלק בתורה שבעל פה, אזי אותו אחד שיועד להבחין, בראותו אדם שיש לו חלק בתורה שבעל פה, הוא יודע שמדובר ביהודי! ואם אין לו חלק בתורה שבע"פ, סימן הוא שאינו יהודי. ע"ז יודע להכיר ביישראל בין האומות, בגלל שזהו עיקר ההבדל בינינו. עד כאן דברי רבינו שם.

כשרבי נתן שמע זאת מפי הרבי, הוא כל כך התפעל ויצא מהכלים, עד שנענה ואמר: "אולי זאת הכוונה בדברי הגמרא 'אין בן דוד בא אלא בהיסח הדעת' - הוא כבר יהיה, ובכל זאת לא יידעו שהוא נמצא כבר!" ע"ז כדי כך היה לו הרגשה בדברי רבינו ל.

כי הרי רבינו אומר בתורה ל"ו: "דזה הוא כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפוס בדיבורו של הצדיק, אם לא שתיקן תחילה אות ברית קודש כראוי, ואזי יכול להבין ולתפוס בדיבורו של הצדיק, דאיאתא בזוהר: סילוקא דיסודא עד אבא ואמא.

אנו מודים לה' יתברך על כך שאנחנו לא מתנגדים, ואף לומדים את ספרו של הרבי, אבל בכדי לקבל 'הרגשה' בדיבורי הצדיק, צריכים קדושה ויראת שמים.

ואין צורך להתיימשך ולחכות לגלגול הבא. אפשר לזכות לכך גם בגלגול הזה!

מה עיקר התשובה?

תשובה - עיקר המניעה לעסוק ב'תשובה' הוא כיון שרואה את ריחוקו מהיעד, ואינו רואה כל תקווה לנפשו שיזכה להשלים את עבודת ה'תשובה' להיות כרצונו יתברך בשלמות. ולכן חשוב ביותר לדעת! אין יעד ומקום אשר לשם צריך להגיע עם התשובה, העיקר לא לעמוד במקומו, ולעשות עוד משהו לכבוד ה'.

תשובה - ללכת ב'דרך התשובה' בזמן עלייה הוא מאוד קשה, כי נדמה לו שכבר עשה את שלו, אך העצה היא וידוי, לעמוד לפני ה', ולספר לפניו כמה הוא רחוק מדרגא שעדיין לא זכה אליה, ויבייש עצמו על כך, וכך יזכה לכסוף לגבוה יותר.

תשובה - הסיבה שאדם עוצר לאחור ירידה ללכת לקראת ה', הוא משום שנופל עליו עצבות וחלישות הדעת שנדמה לו שהתרחק מה', אך כל זאת הוא משום שחיפש לכתחילה 'כבוד עצמו', וכאשר רואה את ריחוקו ובזיונו, ממילא מרים ידיו, אך כאשר יכניס לעצמו מחשבות של 'כבוד ה', אזי יחפש איך ממקומו יכול הוא להתחזק לעשות נחת רוח לה' ולהתחזק במה שיכול.

תשובה - אחד המניעות מעסק הווידוי הוא כאשר רואה שבכל יום הוא מתוודה על אותם עוונות, ואינו רואה כל שינוי בקבלה למעשה, ועל כן מתייאש. אך כיון שעיקר תכלית הווידוי הוא להחזיר את הכבוד לה', על כן דייקא כאשר בא לפניו כל יום ואינו בורח ממנו, בזה הוא מתבזה ושובר כבוד עצמו ומחזיר את הכבוד לה'.

(עפ"י ליקו"מ ס"ו)

תשובה - בבית מדרשו של רביז"ל 'תשובה' הוא לא 'יעד', אלא 'דרך'! וה'יעד' הוא להיות כל הזמן ב'דרך', לחשוב בכל רגע איך מהמקום בו אני עכשו, אני לא עומד ועוצר, אלא אני 'הולך' ב'דרך' ומכבד את ה' ומגלה את כבודו.

תשובה - לא צריך להגיע לשום מקום על ידי ה'תשובה' כי השי"ת הוא מקומו של עולם, וממילא תמיד אנו אצלו, האדם צריך רק להתעורר ממקומו, לעשות משהו לכבוד ה'.

תשובה - עיקר התשובה הוא להיות 'בקי ברצוא ובקי בשוב', כלומר בזמן של עלייה, לא יעמוד על מקומו לומר הגעתי לאן שרציתי, כי גם משם צריך לחפש עוד איך להוסיף לכבוד יותר את ה'. וכן להיפך בזמן של ירידה, לא להתיימשך ולומר שכבר נפל מה', אלא לחשוב איך ממקומו להתעורר לשוב לכבוד את ה' כפי מה שיכול.

תשובה - הסיבה שאדם עוצר בזמן

נצור לשונך הלכות רכילות

שמיעת רכילות אסור מן התורה שנאמר: 'לא תשא שמע שוא', לכן אם בא אדם ואמר: 'שמעת מה שפלוגי דיבר עליך? או שמעת מה שפלוגי עשה לך? צריך לומר לו שאינו רוצה לדעת מזה כלום אם לא שיהיה לו תועלת מהדיעה. אדרבה צריך להוכיח את הרוצה לספר לו למה הוא רוצה לדבר רכילות ולהכשילו בשמיעת רכילות. ובאופנים שהוא פטור מתוכחה, יש להעביר את הנושא לעניינים אחרים. אם אי אפשר למונעו מלדבר רכילות בדרכי נועם, מותר לגרש אותו.

אם יהיה לשומע תועלת מידיעת הרכילות דהיינו שע"י שידע מי דיבר עליו לשה"י יוכל למונעו מלהפיץ עליו שמועות רעות, או למונעו מאחרים לקבל דבריו, או אם ידע מי עשה לו עוול, יוכל לקבל מה שמגיע לו לפי דין תורה, כגון החזרת הגזילה או תשלום עבור הנזק, או לשמור את עצמו מאותו אדם שלא יעשה לו עוול פעם נוספת, מותר להקשיב לרכילות. - בתנאים שיתבאר להלן.

וקדם שהביאו לו האמפטי, דבר הרפה - כמעט כצנאזה - וכן אמר: צריכים אתם להחזיק אתכם ביחד באהבה גדולה...
מכתב הסתלקות מוהר"ת זיע"א

הליכות

שיחות ומנהגים

תורה

רב, עד ש'לפני' נמאס כל הלמוד חס ושלום":
רבנו אמר: "מען האט נישט אויף זיך קיין צלם אלקים אז מען ענדיגט נישט קיין ש"ס" - "אין מאיר על האדם צלם אלקים, לפני ש'לומד וימס' את כל ה'ש"ס":

פ'שתקרב מוהר"ת לרבנו, הוציא לו רבנו הנקה פזו ש'למד בספר תקדוש' עץ חיים. ומוהר"ת ש'התגדל בבית של מתנגדים לא למד זאת ב'שם פעם, ופנה ו'אמר זאת לרבנו: 'איך ווייס דאך נישט!'" - "והלא איני יודע ללמד זאת!"

ענה לו רבנו: "דו זאלסט מאכן א פינטלע אז דא ווייסטו נישט, און גיי ווייטער, דו וועסט קומען צום אנדערן קאל וועסטו שוין האבן ווינציגער פינטלעך!" - "אתה למד! ובכל מקום שלא תבין, עשה נקדה וסימן שלא הבנת במקום זה. ואחר כך פ'שתלמד פעם שנייה, תראה ש'פחתו הנקדות שפמנת לעצמך על אי הבנתך. וכ'שתלמד עוד פעם, פ'חתו עוד הנקדות. וכן בכל פעם, עד שתבין הכל!"
שיח שרפי קודש

ספר מוהר"ת ו'אמר: "קדם ש'שתקרבתי לרבנו, כמעט הייתי רחוק מלמוד, משום ש'רציתי להיות מן המתמידים, וכיון ש'באתי לבית המדרש, ונודעתי לי אזה מניעה שלא הייתי יכול תכף ללמוד פרצוני, למדתי אך מעט. וכ'שהיה לי פנ פעם ופעמים ו'שילש, כבר התיאשתי מללמוד ביום זה, ודחיתי את ההתמדה ליום שני. וכן ארע לי ביום שני בא'פנים אחרים. וכן ביום שלישי. עד ש'נפתי ל'אולש, ונעשיתי בטלן. אמןם ק'שתקרבתי לרבנו, אמר לי אודות זה: 'מעט הוא גם טוב' - 'אביסל איז אויך גוט!', וכ'ש'באתי אחר כך לבית המדרש, ב'ריתי שאניני: 'יכול ללמוד הרבה פי אם מעט, ונ'כרתי בדברי רבנו: 'אביסל איז אויך גוט', למדתי מעט. אחר כך אמרתי לעצמי, א'למד עוד מעט, ולמדתי עוד מעט. וגם מעט ועוד מעט נעשיתי מתמיד.

וגם זאת הועיל לי, מה שהוסיף רבנו ו'אמר, ש'בעת הלמוד אין לעמוד הרבה על דבר קשה להתאמץ לתנין ול'שב הדבר ב'שעה זו ד'אך, פי מחמת ש'הרבה פעמים אין יכולי לתנין הדבר ב'שעה זו, בטלן מחמת זה זמן

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ה - התורה הזמנית, מאמר ד' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[א] דע, בי יש שוּדָה, וְשָׁם גְדִלִים אֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִים יָפִים וְנָאִים מְאֹד. וְגָדֵל יָקָר יִפֵּי הַשְּׂדֵה וְגִדּוּלָיו אִי אֲפָשֶׁר לְסַפֵּר, אֲשֶׁרֵי עֵינֵי רְאֵתָהּ זֹאת. וְאֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִים, הֵם בְּחִינַת נְשָׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת הַגְּדִלִים שָׁם. וְיֵשׁ כְּמֹה וְכְמֹה נְשָׁמוֹת עֲרֻמוֹת, שְׁהֵם נְעִים וְנָדִים מְחוּץ לְשָׂדֵה, וְמִזְמִתֵּינִים עַל תַּקּוּן, שְׂיֻכְלוּ לְשׁוּב וְלְכַנֵּס אֶל מְקוֹמָם. וְגַם אֲפֹלוּ נִשְׁמָה גְדוּלָה, שְׂבָה תְלוּיִים כְּמֹה נְשָׁמוֹת, לְפַעְמֵים כְּשֶׁהִיא יוֹצֵאת לַחוּץ, קָשָׁה לָהּ לְחַזֵּר לְשָׁם. וְהֵם בְּלִמָּוָה מְבַקְשִׁים וּמְצַפִּים עַל בְּעַל הַשְּׂדֵה, שְׂיֻכַּל לְהַתְעַסֵּק בְּצִדְקַת תַּקּוּנָם. וְיֵשׁ נְשָׁמָה, שֶׁתַּקְוָהָ עַל יְדֵי מִיתָהּ שֶׁל אֶחָד, אוּ עַל יְדֵי מְצוּהָ וְעֲבוּדָהּ שֶׁל אֶחָד:

וְכִי שְׂרוּצָה לְחַזֵּר מִתְּנִיּוֹ, לְהִכְנִיס עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת הוּא הַבְּעַל הַשְּׂדֵה, צְרִיף לְהִיּוֹת אִישׁ אֲמוּד וְתַקִּיף, וְגִבּוֹר חֵיל, וְחָכֵם, וְצַדִּיק גְדוֹל מְאֹד. בִּי צְרִיף לְהִיּוֹת אָדָם גְּדוֹל וּמְפָלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד. וְיֵשׁ אֶחָד, שְׂאִינוּ יָכוֹל לְגַמֵּר הַעֲנָן בִּי אִם עִם מִיתָתוֹ. וְאֲפֹלוּ לָזֶה צְרִיף לְהִיּוֹת גְּדוֹל מְאֹד, בִּי יֵשׁ כְּמֹה וְכְמֹה גְדוּלִים, שְׂאֲפֹלוּ עִם מִיתָתָם לֹא יוֹעִילוּ. רַק אִם יֵשׁ אָדָם גְּדוֹל וּמְפָלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, יָכוֹל לְגַמֵּר מַה שְׂצַרִיף בְּחַיִּים חַיִּוֹתוֹ. בִּי הַרְבֵּה יִסְוֶיךָ וְדַבְרִים קָשִׁים עוֹבְרִין עָלָיו, אֲךָ עַל יְדֵי גְדוּלָתוֹ וּמַעֲלָתוֹ עוֹבֵר עַל בְּלִמָּוָה, וְעוֹשֶׂה פְעוּלוֹת הַשְּׂדֵה כְּמוֹ שְׂצַרִיף:

וְכִשְׂוֹבָה לְתַקֵּן הַנְּשָׁמוֹת וְלְהִכְנִיסָם, אֲזִי טוֹב וְיִפָּה מְאֹד לְהַתְפַּלֵּל, בִּי אֲזִי הַתְּפִלָּה עַל תַּקּוּנָה:

זֶה הַבְּעַל הַשְּׂדֵה, הוּא מְשַׁגֵּחַ וּמְשַׁדֵּד תְּמִיד לְהַשְׁקוֹת הָאֵילָנוֹת וְלְגַדְלָם, וּבְשָׂאֵר תַּקּוּנֵי הַשְּׂדֵה. וְלְהַרְחִיק הָאֵילָנוֹת זֶה מִזֶּה הַרְחַקָה הָרְאוּי, שְׂלֹא יִכְחֹשׂ אֶחָד אֶת חֵבְרוֹ. בִּי לְפַעְמֵים צְרִיף לְהַרְאוֹת לְמִקְרָב גְּדוֹל הַרְחַקָה גְדוּלָה, כְּדִי שְׂלֹא יִכְחֹשׂ אֶת חֵבְרוֹ:

הייסורים, שעוברים על בעל השדה הם הדרך לביטול לאור התכלית להמשיך מימי הדעת

רבינו מגלה ומודיע לנו שנדע שיש שדה ששם גדלים אילנות ועשבים נאים מאוד ואי אפשר לספר את גדול יקר יפי השדה וגידוליו, וממשיך לבאר שהאילנות והעשבים הם בחינת נשמות, ומרחיב בזה קצת, ואחר כך מבאר שבשביל כל זה נצרך בעל השדה גבור חיל ותקיף מאוד שיכול לעסוק בתיקון השדה כראוי, ורבינו מודגש שעוברים עליו הרבה ייסורים ודברים קשים, אלא שעל ידי גדלותו ומעלתו הוא עובר על כולם ועושה את פעולות השדה כמו שצריך.

והנה בוודאי הדברים נוראים ועמוקים ואין לנו בהם שמץ השגה, אבל אם רבינו מודיע לנו את כל זה, מובן שכל זה מוכרח לנו לדעת כדי שנוכל להיכנס באמת לעבודת ה', ומתוך המשך המאמר מובן שהייסורים שעוברים על הצדיק הם מחמת שהייסורים הם הדרך לבוא אל הביטול אל התכלית, ומחמת שהצדיק הבעל השדה הזה רוצה להמשיך על כל האילנות והעשבים שהם הנשמות שגדלות בשדה הזה, אור של דעת שנמשך מהעדן, על כן הוא צריך לבטל עצמו בביטול גדול מאוד שעי"ז יכול לעלות למקום גבוה כזה שהוא שורש מידות הרחמים, ולהמשיך משם את שפע מימי הדעת שעי"ז יוכלו גם כל הנשמות שבגן לקבל את מי הדעת האלו שנמשכים מהעדן, שעל ידי זה יוכלו לגדול ולעשות פירות.

ויסוד הדברים מתבאר באריכות בדברי מוהרנ"ת (בהלכות תפילת ערבית הלכה ד אות ז) שבאמת הדרך של הייסורים הוא עיקר הדרך לימות לביטול

וינוח בחשרת היעד

כל דמות בחשיכה - שמע היטב את הדברים, שריתקו אותנו ביותר:

לך מכאן! אויב! בנפש הנך! איני רוצה להכריך שוב! כל ימי רימתי והצגת את עצמך בפניי כידידי הטוב, אבל לאמתו של דבר הנך אויבי המושבע ביותר! לך מפניי, לא אתן לך שתציקני יותר, כי הנך רוצה לחסלני כליל, אה, אה! לך ממני" - - -

מפוחד ומעונה מספקות, באין יכולת לקבל מושג על מה שמתרחש כאן מאחורי הגבעה הסמוכה, חזר על עקבותיו אל הכפר, אל האכסניה. הדברים ששמע ליווהו בכל דרך חזרתו; האם אדם זה שזה עתה שמעוהו דעתו שפויה עליו? אל מי הוא מדבר שם והאם הוא מצפה למענה? ואולי נאבק האיש במצוקה פנימית? היה בידו לעזור לו? אולי יחזור אליו!

בהגיעו אל חדרו באכסניה צלצל השעון שלשה צלצולים והוא ידע שהשעה היא כבר שלש לפנות בוקר וביודעו שזוהי שעת קימתו של בעל הבית, המתין כדי לשאלו, אולי יידע על פשר החיזיון המוזר שהיה עד לו זה עכשיו. אולם העייפות הכריעה אותו.

כשהתעורר, השמש כבר עמדה בגבהי רקיע ובעל האכסניה שלו אמר לו בחביבות "כבר מאוחר לסליחות, הוזדרז נא שלא לאחר את סוף זמן קריאת שמע".

בשמעו כך, מיהר האורח וקפץ, רץ אל בית המדרש, שם הספיק בקושי את מנין שחרית האחרון.

כשחזר לאחר התפילה אל האכסניה שלו וסיפר לבעל הבית על ההרפתקה שלו אמש, שאל אותו אם יודע הוא פשרו של דבר. חיך קל נראה על שפתי המארח, והוא עשה תנועת ביטול בידיו כתגובה בלתי אכפתית על דבר של מה בכך...

בדרך חזרה ממירון, היה בן לוייתו אחד מתושבי הכפר, הוא סיפר לו את כל מה שקרהו באותו לילה. חיך הלה ואמר:

"בעל האכסניה שלך הוא מחסידי ברסלב ונוהג הוא לערוך 'התבודדות' בחצות ליל בין הרי הגליל בחסות החשיכה. הדברים ששמעת מפיו הם דברי הטרטוריה שלו במלחמת היצר" - - - (פורסם ע"י בעל המעשה בירחון 'מאורות' בשנת תשל"ה)

טענות ואמתלאות הרי מירון

ולקחת איזה ספר ביד, אלא שכאילו להכעיס התקלקל לפתע מנגנון התאורה בבית והחושך נגזר עליו גם מבית וגם מבחוץ.

יצא אפוא החוצה לשאוף מעט אויר-הרים. בחוץ התגלה לפניו הלילה בכל מוראו. ערפילים עבים רובצים על ההרים הרמים שמסביב. נשא עיניו למעלה, אל כוכבי הרום בשחק, שהפיגו במעט את שממון הבדידות שהקיף אותו.

בטיילו כך בין גבעות לגאיות, הגיע פתאום לאוזניו הד של שאון מרחוק. רטט מילא את לבו, אמנם מארחו אמר לו שאפשר לטייל בסביבה זו גם ביום וגם בלילה, אבל סוף סוף הרי מקום ישימון כאן וחיות רעות עלולות לפקדו. חידד אוזניו לשמוע הזהה הד יללת תנים או נהמת זאבים. לא, לא זו אף לא זו, הד הקול מתקרב ודומה שזהו הד קולו של אדם מדבר. כן, ההד הולך ומתבהר, זהו קולו של אדם השופך צקון לבו.

הוא התיירא להתקדם לעבר הקול, אבל הסקרנות גברה בו. מה עושה כאן אדם בשעה זו, בחשיכה הזאת, ועל מה הוא שופך את לבו כאן?...

כשהקול היה כבר קרוב אליו - אם כי לא ראה

לחידודא

מה זוכה מי שבוכה בתפילות הימים הנוראים?

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

מהי עיקר ההתפארות שיש להשי"ת מעם ישראל? שלמרות שלא תמיד הם מצליחים לעבוד את ה' כרצונם, בכל אופן הם ממשיכים לרצות ולהשתוקק אליו יתברך בלי שיעור. ליקוטי הלכות, ברכת המזון ד, כ, עיי"ש!

הזוכה: חיים מאירוביץ, בני ברק זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

אמיתי, שרק עי"ז יכולים לזכות להשגת אלקותו על ידי ההתנוצצות שמקבלים בעת הביטול, ואז צריך להמשיך את הרשימו לתוך כלים עי" התחדשות התורה שזוכים על ידי אור הביטול הזה [וכמבואר כל זה באריכות בהמשך המאמר]. ולכן ביקש הקב"ה לברוא את העולם במידת הדין, כי באמת רק עי" הייסורים שנמשכים מבחינת מידת הדין, יכולים לזכות לביטול אמיתי אל התכלית שרק עי"ז יכולים לזכות להשגת אלקות, אבל לא כל אדם יכול לסבול את אלו הייסורים, על כן שיתף הקב"ה את מידת הרחמים במידת הדין שעיי"ז נמשך התורה שהוא מה שנמשכים עצות לתוך כלים וזאתיות באופן שאין צורך לביטול בשלימות כדי לזכות לאור הזה, אבל הצדיקים המופלגים הם מקבלים על עצמם ייסורים נוראים שהוא בחינת מידת הדין, שעיי"ז עצמו הם עולים וממשיכים את מידת הרחמים, ועיי"ז הם ממשיכים עצות נוראות שנמשכות ממקום גבוה מאוד שהוא בחינת התכלית [בחי' עדין]. והם ממשיכים את העצות האלו למטה, לבחינת הנשמות שבגן, וכפי שמבאר שם מוהר"ן באריכות שזה הייסורים שהיה לרבי עקיבא, וזה הייסורים שהיה לרבינו ז"ל, [ושעל זה נאמר מאמר זה, וכמבואר בחיי מוהר"ן שהוא נאמר אחר פטירת בנו שלמה אפרים ז"ל], ולכן בעל השדה מוכרח לייסורים גדולים כי עי"ז יש לו כח להמשיך את מימי הדעת לכל הנשמות שבגן.

גם לנשמות שבגן מוכרח שיהיה קצת ייסורים

אבל אף על פי כן מוכרח שיהיה בזה אתערותא דלתתא, ולכן גם אצל כל אחד כשנא לקבל את האור שהמשיך הצדיק עי" עוצם ביטולו הנורא אל התכלית על ידי עוצם הייסורים הנוראים שמקבל על עצמו, אף על פי שכבר אינו צריך ייסורים גדולים כל כך כמו שהצדיק הבעל השדה צריך לקבל על עצמו, כי הצדיק כבר המשיך את שפע אור הדעת שנמשך מהביטול לתוך כלים נוראים וצמצומים נוראים שצמצם בעוצם כוחו הנורא, אבל אף על פי כן צריך להיות איזה בחינה של ייסורים שעל ידי זה יש לאדם איזה בחינה של ביטול, ועל ידי זה הוא מקבל את שפע מימי הדעת שנמשכים מבחינת עדין, וזה עצמו עניין ההשקאה שבעל השדה משקה את האילנות והעשבים שבשדה, היינו שהוא ממשיך עליהם הארה מבחינת עדין שהיא בחינת מי הדעת, אבל המים האלו לפעמים הם בבחינת ייסורים, כי בבחינה מסוימת מוכרח להיות בחינה קלה של ייסורים שרק על ידם יכול האדם לזכות לביטול שעיי"ז יוכל לזכות לאור הדעת הזה.

ובאמת עיקר הייסורים שהם האתערותא דלתתא שלנו, הוא מה שנראה בהסתכלות פשוטה כאילו כל דברי הצדיק בעל השדה הם גבוהים ועליונים ואינם שייכים אלינו כלל, והאדם הפשוט שמחפש להתקרב להשי"ת יש לו מזה ייסורים שנראה לו שאינו יכול למצוא בזה עצה לנפשו בעבודת ה', אבל באמת זה עצמו העניין שתורת הצדיק מוכרחת להיות באופן כזה, כי זהו בחינת הייסורים שיש לנו בזה שעיי"ז יכולים לזכות לאתערותא דלתתא של מעט ביטול אל התכלית שזוכים על ידי הייסורים האלו, ועי" שמשותלים לבקש ולחפש ולהתחנן לפני השי"ת למצוא את העצה הפנימית שמתגלית בדברי הצדיקים, עיי"ז זוכים להארה וזריחה שמאירה מבחינת עדין, שעיי"ז מתגלה העצות הנוראות והנפלאות שבדברי הצדיקים, ועיי"ז יש לאדם כח להיות קבוע תמיד בתוך השדה ולא ליפול ולצאת משם, אלא להמשיך לגדול ולעשות פרי, היינו לזכות להשיג את השכל דקדושה של השגת אלקותו יתברך מכל דבר בעולם, שזה עיקר העצות שממשיכים הצדיקים, [וכפי שמתבאר מהמשך המאמר שעיקר הפרי הוא השכל דקדושה וכן מתבאר בדברי מוהר"ן בכמה מקומות על מאמר זה שעיקר תיקון הנשמות שבשדה הם השגת אלקותו יתברך, וכגון בהלכות תפילת ערבית הלכה ד אות ה-ו ובהלכות מילה הלכה ה אות ב ועוד].

וזה הענין של הוידי דברים בהתבודדות שאדם יקח את כל פיזור הנפש שהיה לו במשך היום, והמשיכה לעולם הזה והבליו, ויהפוך את זה גופא לכפרתו, על ידי שיצטער על כך, ויתחנן על נפשו שיזכה לחזור לתכלית. ואולי אפ"ל שזה מה שאחז"ל עבירה גוררת עבירה שבפשטות זה קשה, וכי מאחר שאדם יתרחק קצת מאביו, אז הקב"ה מרחקו לגמרי ואינו חפץ בו לחילה? אך ע"פ הנתבאר יובן שאדריבה, מאחר שחטא והקב"ה רוצה שישבו בתשובה ויתקרב אליו, לכן הקב"ה מזמן לו נפילה שאז תופס את ראשו וצועק אבוי לי כיצד התרחקתי משולחן אבי, ואז זוכה עי"כ לשוב בתשובה ולהתבטל לתכלית וזוכה לחזור לעבודת השדה, ולהרדיש קיובה ואהבה לאבא שבשמים. יצחק אוחנה, ראש העין.

היסורים והגהינום שלו, וזה מה שמביא אותו אל התכלית אם רק יקח את הנפילה כיסורים, ויבכה איך נפל לשאל תחתית כזה, ועי"ז עוצם עיניו ומכוון עצמו אל התכלית, וכך זוכה לתשובה עוד יותר מאילו לא היה חוטא, ונמצא שאצל אדם אחד כשנופל לתאוה זה לא אכפת לו, צריך יסורים בפועל, אבל מי שהוא מאנשי בעל השדה זוכה לקבל את המתנה שעצם החטא והתאוות וההרגשה מחוץ לשדה זה היסורים הכי נוראים בשבילו, ועל ידם זוכה להתבטל לגמרי את התכלית, מחמת הצער שהוא חווה. וזה דבר פלא, שיכולים להיות שני אנשים ששניהם התפזרו באיזה תאוה או איזה ברכה או תפילה שלא בכוונה, ובחוסר הרגשת נוכחות כבוד ה', ואצל האחד זה החטא, וצריך על זה יסורים כדי להתחבר לתכלית, ואצל השני זה עצמו יסוריו וכפרתו.

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום רב! רבינו אומר בתורה שתכלית היסורים הוא שעל ידם האדם עוצם עיניו ועי"ז מתחבר לתכלית.. וממשיך ומסביר, שהיסורים תפקידם כשאדם חוטא ומסתכל לצדדים ועוזב את עבודת השדה ושוכח מהתכלית והביטול, ואינו מוכן להקשיב לתחנוני דיבורי התפילה אז מגיעים היסורים ומזכירים לו לשוב בתשובה וממקרים עוונותיו, ובעל כרחו נאלץ להתבטל לתכלית. אך בהמשך התורה רבינו אומר שצריך לעצום את עיניו כדי לברוח מהתאוות והבלי העולם, ויש לבאר האם עצירת היסורים היא מפני היסורים או מפני התאוות. אלא מכאן מתגלה לנו דבר עצום, שהיסורים והתאוות זה היינו הך. כלומר עצם התאוות והעוונות שהאדם נופל אליהם, זה

טעם גן עדין

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן [לא]

לכסוף להכנס אל 'השדה'

א] ישנם כאלו בעולם המציירים את רביז"ל כמשורר ומליץ, שדיבר בלשון מליצית, והביא לעולם כמה פתגמים יפים המעוררים השראה רוחנית גדולה. אך האמת היא שרביז"ל לא היה מליץ או משורר, כל לשונותיו הן השגות גבוהות ונשגבות. ומה ששייך לנו למעשה הוא להבין שבכל תורותיו רביז"ל מתייגע להעלות את הלומדים והמתאמצים להבין דבריו הן, להשגות שעליהם הוא מדבר בתוך המאמר. ב] אחד מהכללים בלימוד הספה"ק הוא שבתוך דברי המאמר נפעל בפועל אצל הלומד אותו ההשגה שהוא לומד (כלל ד' מהח"י כללים). ופעמים שדווקא הלשון המליצית של רביז"ל מעורר את האדם להתעלות אל אותה השגה עליה מדבר. ג] נביא לדוגמא מהתורה הזמנית אותה לומדים כעת 'תורה ס"ה' - התורה של בעל השדה. רביז"ל פותח בלשון מאוד מליצית המעורר השראה המופלגת. ד', כי יש שדה, ושם גדלים אילנות ועשבים יפים ונאים מאד. וגודל יקר יופי השדה וגידוליו אי אפשר לספר, אשרי עין ראתה זאת.

תיבות אלו אינם רק לשון מליצית בעלמא, אלא דווקא הלשון הזה מעוררת את האדם לכסוף ולהשתוקק אל אותה השדה, שזה עיקר הנקודה של המאמר הזה, שיכול להוציא את האדם מתוך היסורים שהוא שקוע בה. ד] כי בזה העולם האדם הולך ומטייל ב'שדה בוכים' - מלא ביסורים - היפך ה'שדה צופים'. וכל זה מחמת שעושה יישות מכל דבר בעולם, ומפריד את כל מציאות חייו מהשם יתברך. והתיקון הוא שהאדם ישים את עיניו אל התכלית בבחינת מה שכתוב 'ענייך בשדה אשר יקצורו', כי 'יש שדה שאי אפשר לספר מהיופי שלו', וצריך האדם לדבק את עצמו לתענוג העצום שיש שם, דייקא עי" הלשונויות האלו של רביז"ל. אין הם לשונות מליציות, אלא הם לשונות שרביז"ל הוריד בהשגתו לרומם אותנו להסתכל על אותה השדה, ויש לכסוף אל אותה השדה, ולהתפלל לה' לזכות להכנס אליה, על ידי העצות המתבארים בתוך המאמר. כי רק כשאדם מתחיל לכסוף להכנס שם, אז הוא מחפש את 'בעל השדה' ואז משתדל להכנס לתוך עולם התפילה ללקט שושנים וכי'.

להתגעגע

בסיפורי מעשיות (מעשה יג יום ג) מספר רבינו מהלב של העולם, שעיקר חיותו היא ממעיין נשגב, אלא שמעיין זה עומד בקצה השני של העולם לעומת הלב, והלב כוסף ומתגעגע אחריו, ושם רבינו מתאר באופן נורא איך הלב מתגעגע אחר המעיין אך אינו יכול להגיע אליו.

געגועים מעין אלו אנו רואים בענין ראש השנה של הרב"י, על אף שיש שיחות וסיפורים רבים בעניין קיבוץ נורא זה, אך באמת כל מי שזכה להיות בראש השנה אצל רבינו לא צריך שום הסברים, אמנם בשנים קודמות שהדרך היה סגור ומסוגר לא טעמו המון עם טעם של ראש השנה באומן, ומתוך כך לא ראו כל כך כיסופים והשתוקקות לזה, כי הכירו מציאות אחרת גם בלי להיות על ציון רבינו בראש השנה, אך היום שברוב חסדו הגדול מצאנו ראינו וזכינו בשנים רבות שערי ציון פתוחים לכל דורש ומבקש ה', וכולם טעמו טעם פלאי זה, משתוקק הלב מאליו בכיסופים נוראים שלא נשמעו מימי קדם, אפילו אצל רוב אנשי שלומינו.

ובעת הזאת שבעקבות המצב מתגברים כל כך המניעות בשנים האחרונות מכל צד, כעת מתעוררים מחדש געגועים אלו ביתר שאת וביתר עוז, כי מי שזכה להיות בראש השנה בוודאי נפתח לו הלב בקיבוץ הקדוש, אם זה בתיקון הכללי בציון הק',

עומק הפרשה

האבידה היקרה בעולם

הַשֵּׁב תְּשִׁיבם לְאֶחִיךָ

עומק מצוה זו מתבאר בדברי מוהרנ"ת על חלקי הנפש השייכים לאדם, כי באמת כשמוגיע לאדם דבר ערך ואפילו ערכו מועט, יש שם חלקי נפש השייכים לו ועליו לתקנם, ורק לכן הגיע חפץ זה לרשותו. התנאי העיקרי לתקן את חלקי הנפש שבחפץ שתחת ידו הוא ההשגחה, כלומר, לשים את דעתו על החפץ, לזכור שהחפץ הזה תחת ידו ועליו להביא אותו לידי תיקון, חפץ שאין דעת בעליו עליו הוא אבוד, כי מהות האבידה היא חפץ שאין בעליה יודע היכן הוא מונח (כמובאר בשו"ע חו"מ סי' רסא).

פגם זה אינו מגיע בממון זה לבד - אלא בשרשו העליון, כשהאדם הסיח את דעתו משמירת ממנו, באותו רגע מאבד החפץ את הקשר לשרשו למעלה ואינו יכול לקבל את תיקונו הראוי לו על ידי בעליו. התיקון לפגם זה הוא כח הצדקה, כלומר, שיבוא אדם אחר שרואה ממון זה ואינו נוטלו לעצמו אלא מחפש אחר בעליו וגומל אתו חסד להשיב לו את אבידתו, תיקון זה מעורר את כח הצדקה, להמשיך מחדש את השגחת השי"ת על האדם, וכך יורדת השגחה זו עד לחפץ זה לקשר אותו חזרה לשרשו. פעמים והאדם עצמו אובד, כשהאדם תועה מדרכו, צועד בדרכים קלוקלות ומוצא את עצמו

או בתפילות היום ולאחר דווקא בלימוד או בשעת הסעודות, כל אחד זכה בוודאי לראות ולו במעט מה שרביה"ק פועל עמו, וממילא הלב כוסף למעיין ושומע לקול הכרוז שהרבי קורא לבוא אליו לראש השנה 'אישי בל ייעדר'.

ואף שאי אפשר להגיד לשני איך ומה וכיצד עליו לנהוג למעשה, מתי עת לנסוע ומתי העת להמתין, אבל בגעגועי הלב הכוסף למעיין, בוודאי על האדם להרבות בכיסופין וגעגועים, להרבות בתפילות והתבודדות, באמידת 'ליקוטי תפילות' ותהלים, שזה בוודאי הדרך והעצה.

להתגעגע אחר תיקוני ראש השנה

אבל אף על פי שצמצם הכיסופים להיות אצל הרבי בראש השנה הם דבר עצום ונורא, בכל זאת עיקר הגעגועים צריכים להיות על עצם הראש השנה של הרב"י, שבאמת הוא גבוה מעל גבוה, כלומר, לחשוב ולהתבונן נכון יותר, להתרחק ממחשבות של אנוכיות שהאדם חושב על עצמו איך הוא מסתדר ומגיע לאומן, אלא לחשוב מה עם כל הריבוי הבתים שהרבי קורא אליו, אשר בחסדיה' - מי מילל ומי פילל שנראה כך כפי שראינו בשנים קודמות, אשרי עין ראתה כל אלה, צריכים אנו לחשוב מה עם כל הריבוי הבתים הזה, שחס ושלום לא יתמעטו הבתים מחמת פגעי המלחמה ח"ו, אך ריבוי התפילות שנתפלל על הרה"ח של הרבי מהם ושלם למעלה למעלה כל הבתים הקדושים עד אין מספר ממש.

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

איך צריכים אנו להסתכל על ילד יהודי?

עומדים אנו בפתחם של הימים נוראים, בהם אנו עסוקים וטרודים במחשבות איך להמליך את ה'.

חשוב להבין שהמלכת ה' הוא בעיקר על ידי עבודת המחשבה, מחשבה שבמה, ומחשבה שבלב, להעריך ולייקר את כבודו יתברך. וכמו שכל אחד יודע מאיזה רב הוא מחזיק ומאיזה הוא לא מחזיק, כך אמור להיות עסק סביב הענין עד כמה הוא 'מחזיק מהשי"ת'.

כמה שזה נשמע מופרך, כי בוודאי כל יהודי מאמין בהשי"ת, אך בימים אלו צריך כל אחד לבדוק עד כמה הוא עירני לחשוב מה'. ולכן צריכים אנו לעסוק בימים אלו, לעורר מחשבות מכך שאנו מחזיקים מהשי"ת, מעריכים את גדלו ותפארתו, ומתבטלים להנהגתו.

כל מחשבה כזו ממליכה את ה' למעשה בעולם העשייה. כי אף שהשי"ת הוא בעל הבית על העולם ומנהיג את העולם ברצונו, אך עדיין הוא לא 'מלך' עד שיש בני אדם קטנים ומגושים ה'מחזיקים ממנו', כי 'אין מלך בלא עם'.

חלק מהמלכת ה' הוא להבין שכל יהודי בעולם הוא ה'כבוד של השי"ת בעולם', כי אין מלך בלא שיהיו יהודים שיחשבו ממנו ויחזיקו ממנו. ולכן אין די 'להחזיק מהשי"ת', אלא גם צריך להחזיק מבניו.

והוא מצוות 'פרו ורבו', כי כל ילד שבא לעולם הוא הכבוד של השי"ת, כי הוא מגלה את מציאות ה' בעולם, בעצם כך שמתנובב כאן בעולם ילד יהודי, עוד לפני המעשים שלו.

ולכן בימים אלו ראוי לזכך את ההסתכלות שלנו על הילדים. כי כאשר אנו עסוקים בכבוד עצמנו, והילדים הם הכבוד שלנו, אזי מובן שאנו טרודים או מאוכזבים מהילדים שאולי אינם מספיק מכבדים אותנו.

אך אם בכבוד ה' עסקינו, הרי שיש לנו להסתכל על הילד באופן נקי מאוד, ולהבין שהילד הזה מגלה את מציאות ה', הוא הכבוד של המלך בעולם. ואילו לא היה מתנובב בעולם, היה חסר מכבוד המלך.

וראיה לכך, שצריך לומר 'יתגדל ויתקדש שמיא רבא' אחר כל יהודי שמסתלק, מחמת שנחסר כבוד ה' על ידי אותו יהודי שהלך לעולמו.

נמצא שצריכים אנו לעבוד עבודה פנימית להעריך את הילד ממקום מאוד נקי וזך, ולזכור שכל עצם הבאתם לעולם הוא רק למען כבוד שמו יתברך. כי אף שבוודאי יש לנו עוד הרבה סיבות בעצם הרצון למשפחה וכו', אך עיקר הסיבה הוא בשביל לעשות רצון ה'.

וימים אלו הוא הזמן לעצור את המרוץ של הרצון לחנך, ולבדוק את הכל מחדש, מי הם הילדים, ומה תכליתם, וככל שנוכח הסתכלות זו, כך באמת נצליח לעשות את הפעולות הדרושות לשם כך, כל ילד וענינו.

אך בעיקר יש לזכור שבכל מחשבה נכונה על הילד, אנו באמת ממליכים את ה' בעולם, בעצם ההכרה בילדים שהם בניו של המלך.

מהו המושג 'למעט בכבוד עצמי', ולמה רביז"ל אומר (ליקו"מ סי' ו') שזה קשור לעבודת אלול?

כל הקושי לשבר תאוות הוא מחמת שנדמה לנו שסתם אסור, אך כשזוכרים את הלשון המתוק מרביז"ל "כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו", קל יותר לשבר ולהמנע מהתאוה. כי כל תאוה שורשו בכבוד, שאדם רוצה למלאות תאוותו ורצונו, ולכן יש 'למעט כבוד עצמי', לעצור לפני כל משיכה של תאוה. כל הגישה לשבירת תאוות משתנה, המטרה היא לחשוב הרבה מכבוד המלך, ולחשוב פחות מהרצון שלנו, וממילא גם ממועטים ומתגברים על היצר הרע.

איך למעשה ממועטים 'כבוד עצמי'?

על ידי התבודדות. לשבת לפני ה', ולספר לו את כל האמת מה שנעשה עמנו. היכן נמצאות המחשבות שלנו, ואיזה הרהורים יש לנו בלב וכו'. כשאדם פוגש את עצמו לפני ה' ומוציא 'בפה' דייקא את הבעיות שלו, דבר זה מביא שפלות אמיתי. וגם אם רואים שהיודי חוזר על עצמו יום

יום, והוא מרגיש שקרן, אזי אדרבא הדיבור הזה בעצמו לפני ה', מוליד בלב הרגשה של בושה ושפלות גדולה מאוד.

ריבוי היודיים לפני ה' שובר מאוד את האדם?

יש להזהר שהיודי יהיה מתוך מחשבות של התחזקות, שבודאי ה' רוצה לקרב אותי, ואוהב אותי, ושמוח בכל מצוה שאני עושה. כי אם היודי מביא חלישות הדעת ויאוש, הרי שוב נפל בזה לכבוד עצמו, כי כל העצבות נובע ממחשבה איך ייתכן "שאני" עומד עדיין כל כך רחוק. והוה הגאווה הגדולה ביותר של האדם שאינו מוכן לעבוד את ה' כל זמן שאיני זוכה לשלמות.

ולכן צריך לדאות שכל העסק של 'מיעוט כבוד עצמו' יהיה בשילוב יחד עם העבודה של "להרבות בכבוד המקום", כי אם לא חושבים על כבוד ה', ורק מתעסקים עם מחשבות איך אני יהיה כלום, אפשר ליפול הרבה יותר למחשבות של "כבוד עצמו", ולמחשבות של יאוש ובטלנות.

◆ אומן: בימים אלו הוקלו תקנות החירום באומן וסביבותיה, והופעלו מחדש עמודי התאורה ברחובות העיר עד העוצר שבשעה 23:00. כמו כן, הותר להדליק תאורה בביתם גם בשאר שעות הלילה.

◆ בשורה משמחת: בעקבות הזרם הבלתי פוסק של חסידים ואנשי מעשה אל העיר אומן, בימים אלו עתיד להפתח היכל התורה ענק ומפואר, שיופעל ע"י הרה"ח ר' מרדכי גוטליב שליט"א ראש מכון 'לטייל בתורתו', ויעמוד בנשיאותו של הגה"ח ר' יעקב שלמה מוזסון שליט"א. פרטים במקום.

◆ הופיע! 'תיקון הכללי בנונה' עם פירוש רש"י מבוואר. להשיג ברשת הנויות פלדהיים, או בטל: 0527645243.

◆ התורה הזמנית: הופיע! החוברת המיוחדת שרבים ציפו לה 'תורה ס"ה - ויאמר בועז אל רות' עם ליקוטים וביאורים "הי"ל ע"י כולל חצות ביתר עילית, בו מאוגדים כלל הלימודים המסייעים ללכת עם התורה. מלבד ספרי היסוד והליקוטי הלכות שעל תורה זו, נוספו גם כלל המפרשים, כולל כמה ממפרשי זמנינו: נעימות נצה, מתיבתא, ועוטה אור. להשיג: 025803545. בארה"ב: 18454185532.

◆ בת עמי לא תִחָשֶׂה: לקראת ימי ראש השנה הבעל"ט, יתקיים כינוס הכנה לבנות הנהורים, עם תכניות עשירות וכיבוד קל. הכנס יתקיים א"ה ביום שני ט"ז אלול בשעה 19:15 באולמי פריילאך, רח' גיבורי ישראל 16 בני ברק. דמי השתתפות 25 ₪. לפרטים נוספים, 'קו בנות ברסלב הארצי': 023131148. שלוחה 1 < 1.

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקסו או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

אָמַר: הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַכֵּל.
וְהִיא פְּלֵא אֲצִלִי מֵאֲחַד שְׁהַמְקַרְבִּים שְׁלִי
מֵאֲמִינִים לִי וְלִמָּה לֹא יִזְהָרוּ כָּל הָאֲנָשִׁים
הַמְקַרְבִּים אֵלַי שִׁיחִיו בְּלִפְנֵי עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
אִישׁ לֹא יֵעָדֵר. כִּי כָּל עֵינֵי שְׁלִי הוּא רַק רֹאשׁ
הַשָּׁנָה. וְהִזְהִירוּ לַעֲשׂוֹת כְּרוֹז שֶׁכָּל מִי שֶׁסָּפֵר
אֵל מִשְׁמַעְתּוֹ וּמְקַרְבַּ אֵלָיו יִהְיֶה עַל רֹאשׁ
הַשָּׁנָה אֲצִלּוֹ לֹא יִחַסֵּר אִישׁ. וְמִי שֶׁזֹּכֵר
לְהִיזוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה רְאוּי לוֹ לְשַׂמַּח מֵאֵד
מֵאֵד. "אֲכַלּוּ מֵעֵדִים וְשָׂתוּ מִמְּתָקִים כִּי
חֲדוֹת ה' הִיא מְעֻזָּה" זֶה נֶאֱמַר עַל רֹאשׁ
הַשָּׁנָה:
חיי מוהר"ן הג'

יהלום
יאמר בקול הזק מעמק הלב:
"ומה אמר לכם, אין דבר
גדול מזה!!" הינו מפהיות
אצלנו על ראש השנה:
חיי מוהר"ן תו

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

נתינת מתנה בשבת ויו"ט

- א. מותר לתת או לשלוח מאכלים או משקאות, בגד, ספר, שיתכן שישתמשו עם זה בשבת (כיון שהוא צורך שבת). ואכן אם 'בודאי' לא ישתמשו בזה בשבת, קשה להתיר. וי"א שאם המטרה היא לשמוח את המקבל בשבת בזה, ואכן המקבל ישמח בזה, הדבר מותר (אירחות שבת כב, הערה ס וסד).
ב. מותר לתת ביום טוב של סוכות 'ארבעת המינים' במתנה, וכן מותר להחזירו לבעליו (כיון שהוא לצורך מצוה. ראה בשו"ע תרנד ד ומשנ"ב טז. שש"כ שם. שו"ת העשוררות התשובה א טו).
ג. לתת מתנה לחתן [וכלה] בשבת - אינו נכון, כיון שאינו נחשב לצורך מצוה (משנ"ב שו"ע שם, ועוד). אך י"א שאם משמח את החתן וכלה בזה, מותר, ובפרט אם הם עניים (אלהי רבה ט. ערוך השלחן ז). וי"א שאם החתן אומר דרשה בחתונה עצמה והמנהג לתת לו אז מתנות, מותר (חוט שני ג, מה ג). ונראה שלצורך הגון המיקל כמותם יש לו על מי לסמוך.
ד. לתת מתנה לבר מצוה - אסור (כנ"ל בסעיף הקודם, ובה גרוע יותר, שאינו צורך מצוה).
זולת אם עתיד להשתמש בו בשבת (בית אב"א, א, לא). אך המיקל לתת לו אף אם בודאי לא ישתמש בו בשבת, אין למחות בידו (שיל"ש הוא

דעתו/עבודתו